

anvist, vil sikkert den, der foreslaas under Punkt 6, vække adskilligt Røre. Det, at en Person kan søge et bestemt Præsteembede uden at have teologisk Embedseksamen, naar Menigheden ønsker vedkommende til Præst og Biskoppen skønner, at Menighedens Ønske af aandelige Grunde bør imødekommes, det er egentlig et gammelt Krav, som særlig har sin Rod i grundtvigske Kredse, og det har ved flere Lejligheder fundet sit Udtryk, blandt andet ved den bekendte Askov-Adresse, ligesom det fandt Udtryk i det kirkelige Udvalg fra flere Sider. Det er dog ikke alene i grundtvigske Kredse, men ogsaa i andre kirkelige Kredse, blandt andet i Indremissionskredse, at dette Krav, tror jeg, har varme Tilhængere. Indremissionen har jo i Tidens Løb ved sin Lægmandsvirksomhed uddannet en hel Stab af Lægprædikanter, der sikkert paa den Maade har gennemgaaet en god Skole til at komme i Betragtning ved Ansættelsen i Præsteembeder, forudsat, at dette Forslag ophøjes til Lov.

Jeg ved vel, at der i store Kredse her i Landet er meget stor Forkærlighed for Teologer, saa Ansættelsen af ikke-teologisk uddannede Personer til at begynde med kun vil ske undtagelsesvis. Men jeg har den bestemte Tro, at det ikke ender med at blive undtagelsesvis, efterhaanden som vi nærmer os Idealet: Frikirke. Jeg maa i denne Sammenhæng maaske fortælle om en Samtale, jeg en Gang for mange Aar siden havde med den nu afdøde, meget bekendte Præstemand Otto Møller i Gylling, og hvori han udtalte sig om dette Spørgsmaal. Han gjorde ved denne Lejlighed blandt andet opmærksom paa, at vi her i Landet stærkt savnede en Lov, der tillod at dispensere fra Bestemmelsen om, at man for at blive Præst skulde have taget teologisk Embedseksamen ved Københavns Universitet, og jeg husker tydeligt, at han blandt andet nævnte en saadan Mand som afdøde Lærer Balling, der var kendt for sin Ordsproglærdom, var Udgiver af „Vægteren“ og for Resten af flere andre Bøger, som særlig skikket til at overtage en Præstegerning frem for mange Præster. Jeg fremdrager denne Udtalelse, fordi Otto Møller var kendt som en i politisk Henseende meget konservativ Mand, men

han var jo tillige en Mand, hvis Tale man i store Kredse af vort Folk gerne lyttede til. Før ikke ret længe siden læste jeg ogsaa i en Artikel i et Aarhusblad Udtalelser af en i Østjylland meget kendt Provst, en Mand, der for øvrigt staaer med Haanden paa Døren til det høje Lands-ting for der at tage Plads i Venstres Rækker. I denne Artikel gjorde han sig ogsaa til Talsmand for Ønsket om at faa Døren til at beklæde Præsteembeder lukket op for Ikke-Teologer.

Af de med Lovforslaget følgende Bilag fremgaar det, at vore Biskopper i Almindelighed ønsker, at der i alt Fald undtagelsesvis gives Lægmand Adgang til Præsteembeder. Noget mere forbeholdent i sin Tilslutning er det teologiske Fakultet. Det mærkes ligesom mellem Ordene, at man er bekymret paa Græskens og Latinens Vegne. Til Bero- ligelse for dem, som har dette Synspunkt, skal jeg dog sige, at det nytter jo kun lidt, at vore Præster kan møde frem paa Prædikestolen med veltillavede græske og latinske Retter, naar Menigheden ønsker god nærende dansk Kost.

Angaaende den Prøve, som i Henhold til Punkt 6 skal aflægges for Biskoppen, kunde jeg have Lyst til at sige, at jeg ønsker, at den under ingen Omstændigheder maa faa Karakteren af en Eksamen. Heldigst tror jeg, det vilde være, om Biskoppen fik Lejlighed til gennem Samtale og personligt Samvær at danne sig en begrundet Mening om vedkommende Ansøgers hele aandelige Standpunkt og Kvalifikation.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg paa mit Partis Vegne anbefaler Lovforslaget til velvillig Behandling.

A. M. Hansen: Da det ærede Medlem fra Højrup (Johs. Fog-Petersen), der skulde have været mit Partis Ordfører ved dette Lovforslags Behandling, er blevet syg, skal jeg paa nærværende Tidspunkt indskrænke mig til at udtale mit Partis Tilslutning til Lovforslaget. I al Almindelighed er der i mit Parti Ønske om at give Adgang til Præstegerning i Folkekirken for andre end teologiske Kandidater, og da der nu Anledning af den forestaaende Genforening med Sønderjylland er særlige Grunde, der taler